

Index Concionatorum.

48

17. Apprehensum eum ejecerunt extra vineam, & occiderunt: id est, extra Ierusalem, cum in Calvaria monte crucifixerunt: certe ut intelligatur, non pro iudiciorum tantum, sed pro omnium gentium salute mortem crucis subiisse. E cruce enim eo loco erecta mundum totum illuminat, n. 927. Et ibi ejus manus instar coelatum sphaerum Orbi sunt universo, n. 928. Non enim debet esse pars tertia Gubernatoris bonitas, aqualem se omnibus exhibere debet, à n. 1352.
 18. Ejecerunt eum extra vineam &c. Ut ex sublimi Calvaria, & crucis loco occidua Hispaniae regiones spectaret, ut nobilissimum suae passionis preventum, à n. 1358.
- Pro Dominica III. Quadragesima.
1. Erat Iesus ejiciens de monum. Luc. 11. Christus in medium prodit virtute, ac robore debellator eximius adversus tumultum damonem tyrannide prementem. Porro illud Evangelista, verbum, Erat, implacabile utriusque bellum demonstrat, non recens, sed ab initio faculorum incepimus: Verbum Erat [ait Cajetanus ad c. 1. Joan. v. 1.] significat ita tempus præteritum, ut simul significat permanentiam in duratione. Huc spectat bellum Angelicum à die primo mundani creationis, n. 208. 216. 333. 1080. 1082. Et Dei hominis fortitudo in profigando stygio dracone, quam Iesu celebrat innovandam, n. 536.
 2. Erat Iesus ejiciens de monum. De amplissimo Christi dominatu, cœlum & terram, Angelos & homines complectente, rebelles ac superbientes dæmones conculcante, ac subiunctive, à n. 171.
 3. Et illud erat mutum. Murus appellatur dæmon, quia mutant hominem efficiebat, obstruere ejus ore, imo surdum, ac cœcum reddiderat. En se fiduciam peccatoris imaginem. Per peccatum enim evanuit hominis pulchritudo, non solum quoad animam, sed naturalis etiam de foedari cœpit. Unde purissima monstra in humanam naturam irrerunt, n. 775.
 4. Et illud erat mutum. Deperditus hominis typus est mutus, surdi, & caci ab inolita peccandi confunditudo medullitis inherente. Unde recte Palchafus lib. 5 in Matth. Quodam vero alieno à Deo aliquando sic tenet, ut rotam fabricam penitus quasi perenni exactor possit. Quid mirum, si toro Christi Dei adnixu opus sit ad tantum malum revertendum? Tota certè Dei virtus potentissima necessaria est, ut ei obdurata hominum corda subjiciantur, à num. 1233.
 5. Et illud erat mutum. Dæmon linguam abstulerat, decus lingua, regnumque loquendi; quam Deus dederat, qui nihil in utrum in natura dedit, & hominem fecit in animam loquenter, n. 304. & 305.
 6. Et illud erat mutum. Spiritus tartareus motus efficit, & linguis autem, & coelitis verò spiritus insignia, lingue sunt ignes, & splendentes, à n. 1037.
 7. Et cum ejecisset de monum, locutus est mutus. Engloriosimus triumphus Christi à tartareo dracone revectus. Demus pro hoc triumpho illustre Jobi vaticinium ex cap. 40. Ubi dæmon exprimitur nomine Leviathan, quod est idem ac serpens vestu, five claudent, & enim illius hominis quasi vestre clauerat, ne loqueretur. Illum à Christo precipitandum, five, ut Hebrei habeat, ejicendum, & puer suo, id est, Christo ipsi lumen propinquandum iudicatum, Jobus prædictus, à n. 1191. Usque ad 1203.
 8. Et cum ejecisset &c. Huc spectat bellissime miraculosa Arce victoria ex Dagone reportata; Dagon quippe perinde est atque pisces marini. Idolum. Veneris erat immunis, quod omodo Christus vocat dæmonum illud mutum: Cum immundus spiritus exierit ab homine, n. 427428. In Arca Christum prefiguratum, omnes autumant: in Arce victoria de Dagon muto revecta victoriā de muto diallo per Christum adeptam; Beda agnoscit premens illa huius Evangelii verba: Cum fortis armatus &c. sic opportune: Fortis erat Dagon, fortior est Arca fidei, que huic vittrix spolia impieatis eripuit, & hac pietatis arma, & spolia fecit. Vide de hoc triumpho, n. 576. 1188. Et notrum videbis Mendozam 1. Reg. 5. à V. 2. & in Annotat. 16. & 17.
 9. Et cum ejecisset de monum &c. Ut novus cantor, nova harmonia aeternus modus, quo dæmonem, & homines ab eo possilos incantavit, à n. 361. Et quidem hodie Pharisæi proclamantes, in Beelzebub Principe dæmoniorum ejicidionis, falso exultimarent, Christum propriè esse incantatorem dæmonis operā. Quis Beelzebub fuerit, vide n. 426.
 10. Locus est mutus. Quid ille fuerit locutus, non explicatur. In verba laudis, & encomium illius, qui ei ultimam linguam bonum restituera, illid prorupisse, arbitratur Cardinalis noster Toletus. A bona enim lingue nescit aliquid profici, quod alios obligeat, sed quod illuminet universos, à n. 1033.
 11. Omne regnum in se divisum, desolabitur &c. Rationem reddit

Index Concionatorum.

49

- reddi. S. Cyriillus: Firmatus enim regna & domos, subditorum concordia. Addit S. Ambrosius: In hoc ostendit regnum suum individuum esse, atque perpetuum. Recte plane: quia ibi Christi regnum resplendet, & Regia ejus maiestas, ubi alta pax floret, & mutua concordia, à n. 1415. Vide Pax, & Concordia.
12. Cum fortis armatus custodiret &c. Fortem armatum appellat Diabolum, quia in cordibus infidelium (ut ibi Beda) sine ulla contradictione quiescerat: & si ipius Christus eo fortiori vocat, quandoquidem fortior potest Christus visor [addit Beda] omnes homines liberando, ipsum ejicit, peccati arma abstulit, & animalium spolia tulit. Verè Christus Rex nuncupatur fortissimus ob debellatum infernum, ob absoltum peccatum, & acquisitam Plebem sanctam, justam, fidelem, à n. 2273. Quod etiam abundanter, præstatibique usque ad Mundum exicum per Apollonianam prædicationem. Et enim Evangelica Doctrina, non imbellis, sed bellatrix, non infirma, sed fortissima, à n. 2292.
13. Cum hoc dicere, exultans vocem quadam Mulier de turba &c. Mulier hanc puellam fusile Tyriram, imo per illum praefignari Hispaniam nostram, Christi ac Deipatæ cultu addicitionem, nonnulli putant, à n. 1520.
14. Beatus venter &c. Opportuna laudatio post peractam muti hominis curationem, non Christi solidum, sed Deipatæ etiam operam, que jam olim à puncto sua concepcionis Dagonem mutum conculeverat, num. 427. Et quod hie numero 8. adoptavimus de Dagine, & Arca ad Marianam referas Arcâ ipsâ admirabatur.
15. Et ubera, que faxisti. Recte, quia à Matris uberibus incantavit Jesus incubationes demonis calidas, n. 367. 1223.
16. Fatigatus ex itinere sedebat sic supra fontem. Vbi premitenda Augustini expositi Tract. 15. iter autem ipsius est caro pro nobis assumpta; qui enim ubique est, quo it, nisi quis non ad nos veniret, nisi formam visibilis carnis assumere? Hinc reor, particulariter, sic emphaticè possum, cum intuitu planè ad alia ejusdem loannis verba, sic Deus dilexit mundum, ut filium suum unigenitum daret &c. Scilicet, dum sic Iesu fatigatus se det, sumum incarnationis beneficium, ut pote sumus amoris opus ex Paterno corde procedes, ob peccatoris Samaritanæ, peccatorūq; omniū oculos propone vult, ut eos in sui afflicti, & rapiat amorem, à n. 245.
17. Tunc accesserunt ad eum ab Ierosolymis Scribi, & Pharisei Matth. 15. Vbi Fuldimus Abbas: Qui sapientes videntur, ad pugnam venient. Et quomodo suam producunt sapientiam? Piffinius Christi Discipulus derrahend, quod manus superfluitos non levant: Mira Pharis orum Scribarumque sapientia! exclamat merito Hieronymus. Certè dum sapientes apparent, stultissimi revera sunt, quia illis sapientia debeat, fine qua omnino inanis, & emortua extat quavis sapientia, à n. 270.
18. Quare Discipuli tui transfigreduntur traditiones seniorum? Cur ad Mugistrum, & non potius ad Discipulos accidunt eos culpati? Quia Gubernatorum proprium est, non portari, sed portare iurum onera, & fordes, à n. 1129.
19. Non enim lavanti manus &c. Vbi Hieronymus: Manus autem, id est, opera, non corporis, sed anima lavanda sunt, ut fiat in illis verbis Dei. Atqui, qua munditia, & cura quo cultu, ac reverentia corpus Christiani Eucharistia tractamus, tractare debemus prædications verbum, quod est exterius simile Verbo, n. 233. & à n. 2224.
20. Quare & vos transfigredimini mandatum Dei? Ecquod Dei mandatum hoc? statim exprimit: Nam Deus dixit: Honora Patrem tuum, & Matrem tuam. Verba sunt ex cap. 5. Deuteronomiū. dumptusq; constat, naturali lege teneri filios parentibus honore defere, pietatem, & observantiam, n. 2142. Quibus in rebus honorare tenetur filius parentes suos, num. 2144.
21. Honora Patrem tuum, & Matrem tuam. Lex honorandi Parentes Christum ipsum, quia homo est, obligabat, n. 2146. Subinde probamus i signia Virginis Matris privilegia, & immunitatem fig. atim à peccato originali, quod est gravissima humani generis infamia, num. 2145. & à num. 2147. usque ad 2150.
22. Hypocrite, bene prophetauit de vobis Iisias, dicens: Populus hic &c. Hypocrites appellant, id est, simulatores, qui aliud operare simulant, aliud corde gestant. Ubi Gioffra apud S. Thom. in Catena: Commandando exteriorem munditiam, eum honorabant, sed dum interior, que vera est, carebant, cor enim longe erat a Deo. Etenim perfectus homo, totus interior debet esse, cordis homo, qui Deum habeat interne sine gloria in pectori, & laudatore, à n. 807.
23. Cor autem eorum longe est a me. Christus enim est Paternus. Maternaque corde procedens in nobis non nisi cor amat, in corde quiescit, ac retineretur, à n. 892. Vide Cor.
24. Omnis plantatio, quam non plantavit Pater meus calvus, eradicabitur. Quid hoc? S. Remigius explicat: Omnis falsa doctrina cum suis auctoribus permanere non potest; & quia à Deo Patre non est, cum eisdem eradicabitur. Illa ergo sola permanebit, quia Deo Patre est. Commoda ad rem explicatio. Nam Evangelica Doctrina, utpote à Deo plantata, perennis, immutabilis, & inconclusa manebit; non sic falsa dogma, & traditiones, à n. 2402.
25. Pro Feria VI. post Domin. III. Quadrag.
1. Venit Iesus in civitatem Samarie &c. Quæ hujus suscepit Ildeph de Flores in Eccles.

- instare, & circumagitari faciunt suos amatores, qui animum impleant, à n. 116.
13. Da mihi bibere. In hoc Christi cum Samaritide colloquio nihil ex referato divino ejus ore profluit, quod pretii magni non sit, planeque deificum ad animalium salutem spectans. Talis debet esse sapientis os, thesaurus nempe sapientis, à quo nihil non pretiosum, divinum, & lacrum, atque arte gratia pruditum, à n. 852.
14. Si scires donum Dei. Divini doni, & vivæ aquæ vocabulis coelestis Spiritus sancti doni intelligit Christus. Donum Dei dicitur, quia celerrimus, & quodammodo præcepit mulier obvenit peccatrici, n. 337. Et quia ex corde Dei amoris flammis succenso profluit, à n. 326. Vide Spiritus sanctus.
15. Dediſſer tibi aquam vivam. De aqua vive dotibus, & quomodo per illam designetur Spiritus sancti dona, plura huc facit revocanda habes, an. 1876. & à n. 2315.
16. Dediſſer tibi aquam vivam. Arcanè, & ad mores, Spiritus S. dona, non stagnanti, sed viva assimilantur aque ultrò scaturient, & jugiter ad omnes derivantur. Dei enim bona, quæ tibi soli serviant, neque aliis communicantur, ferè nulla centur, à n. 1041. Et vide prius à n. 1889.
17. Dediſſer tibi aquam vivam: id est Spiritus sancti gratiam, quæ ut ad homines fluueret abluendos, & vivificantos, necessaria fuit ipsa Christi Pascha, & mors: ab eo enim in Cruce milles plagato dulcissima gratiarum fluenta facturunt: & vide quanti ea estimare debeas, à n. 1352.
18. Omnis, qui biberit ex aqua hac, sicut iterum. Ego. Ubi Augustinus Tract. 15. Aqua in puto volutas eſ ſaculi, in profunditate tenebrosa. Ergo de hac aqua qui biberit, sicut iterum. Si autem acceperit à me aqua, non sicut in aeternum: nam quoniam sicuti inebriabuntur ab ubertate domus Dei? Vide hec ex Pl. 35. verba, n. 2287. Quia vero ratione cum hoc ster, bona spiritualia, quæ magis gustantur, & magis appeti, expoliū à n. 2222.
19. Aqua, quamego dab ei, sicut in eo fons aquæ salientis in uitam eternam. Vbi Chrysostomus Homil. 3. Sicut qui fontem habet intra ſe, nequaquam afficietur ſiti. Expende illud Cant. 7. Vimbilicuſ tuus crater &c. n. 1878. Et vide ad hanc verba argutum Alcazarem. Et quomodo copiosa Spiritus sancti gratia inſtar imperii fluminis fit omnia irrigant, ac fecundantur, à n. 2315.
20. Domine, da mihi hanc aquam, ut non sitiam, neque veniam hinc haurire. Vbi Augustinus: Ad laborem enim intelligentes cogebat, & laborem infirmitas recufabat: ut innam auidire. Venite ad me omnes, qui laboratis &c. Hoc enim dicebat Iesus, ut jam non laboraret. Quia de re copioſum habet locum à n. 2172, uſque ad 282.
21. Aqua salientis uitam eternam. Recte hic Theophylactus apud S. Thom. in Catech. Nam aqua, quam ego tritino, semper multiplicatur: ſemina enim, & principium boni ſunt sumunt per gratiam: ipſi vero negotiantur, & operantur ad eius augmentum. Quippe Dei gratia, ne in nobis deficit, indeſſitatem desiderat cooperationem nostram, à n. 1051.
22. Reliquit ergo hydram ſuam mulier, & abiit in civitatem, & dicit illis hominibus: Venite, & vide hunc hominem. Vir Samaritides a Domino fuerat illuſtrata, cum ſacré Concionatrix aſſumuit munus, quod tam feliciter obiit, ut plurimos ad Christum traxerit. Properavit annunciarie veritatem (ait Augustinus) dicunt qui volunt: evangelizare. Proprium enim ſapiens munus eſt, accepta a Deo doctrina luce, mundum illuminate, & fecundare, à n. 1046. Monet etiam ſuo exemplo, ut Christianiſiſ toti aromatiſi, incomparandam Christi fragranciam quoquoeverius diſſundentes, à n. 2016.
23. Hic est verè Salvator Mundi. Vide Iesus.

Pro Dominica IV. Quadragesima.

3. Abiit Iesus trans mare Galilee &c. Joan. 6. Multa hominum millia Christus in deferto ducat, regit, protegit, & pacificat: ea propter Rex ille ab omnibus proclamat: ut enim Beda: Turba, viſo tanto miraculo, intellexerunt pium, & potenter: & idcirco voluerunt ipsam facere Regem homines, opulentissima, Christus nempe, qui fortunatum reddidit hominem, & opulentem ad tuendum. Quò referas columnam ignis & nubis, qua Deus deduxit per defertum Hebreos, protexit, atque opiparē cibavit tanquam supremus Rex & Regio throno, à num. 1066, uſque ad 1036.
4. Abiit Iesus &c. Verè ſeſe Christus debitis optimi Principis occupationibus aſſuuius impedit, ſanxit egypti impertiendo, Evangelica doctrina illuminando, & turbatum cibationi incumbendo. Sublimior enim Principum majestas tunc maxime prodit, cum ſubditorum emolumenſis interfuient, à n. 1120. Vbi de Eucharistiā (ſi forte occasio ſe dederit) Regio beneficentissimi famulatus epupo. Atque huc ad voces Auguſtini exaltationem, putantis

qui

Pro Feria VI. post Domin. IV. Quadrag.

1. Erat quidem languens Lazarus &c. Joan. 11. Sapè Maria nomen, quæ ipius Deipara substitutum, hic infonat, & exauditur: hic necnon Maria Magdalena aedet Marianī nominis baſula. Quorum id: Chryſologus ostendit ferm. 64: Quia fini Mariane fugari mori poterat, nec vita poterat reparari. Veniat Maria, venias Materni nomini baſula; ut videntur homo Christum virginis utri habitasse securum, quatenus predeant ab inferis mortuis, mortui excaſus de ſepulchro. Opportune latet, ſatisque argutè: quia non nisi per Marianam Dei Matrem, fortunatissime negociamur, n. 2253. Et quia, audito hoc Marie nomine, Dominicus Incarnationis opus intra uterum Virginalem in memoriā revocamus, quod & eō ſpectatſe credimus, ut defuncti homines reverentur ad vitam: uicique tantuſi Matris opera, collatis utriusque ſtudiis. Expede David's verba: Teum principium &c. n. 1172, 1029, 2114. Et adjungit illi translationi, à uuln. tibi ros, alta laſa verba loquentis de mortuorum reuſtitione: ros lucis, ros tuus, n. 983, 2385. Vide qua ratione Deipara vita appellatur post mortis ſententiam Adamo interrogata, n. 165, & quomodo janua vita dicatur, n. 813.
2. Domine, ecce quem amas, inſfirmatur. Subtextit Evangelista: Diligebat autem Iesu Martham, & ſororem ejus Mariam, & Lazarum. Hinc mihi appetat, cur tam brevi fermone iuani orores abſolvant rogaſionem. Amantur a Christo, Christus ab illis amatur: amoris enim proprium eft verborum paucitate uti, n. 332. Rurſus, per brevi utuntur memoriai, quia amant, amantque alloquuntur: amoris namque locutionem non nisi qui amat, intelligit, n. 509.
3. Lazarus amicus noster dormit. Ubi Augustinus: Domino dormitur, huminum mortuus erat. Egerat in Dei amore altas radices, ac proinde ejus mors non mors, fed ſomnus, n. 1595. Et ei erat ſepulchrum quæ lectulus genialis, & floridus horſus, n. 1727.
4. Qui credit in me, etiā mortuus fuerit, vivet &c. De fide via charitati adſociata, sermo eſt: fides enim ſine operi, ſeruere dicitur, n. 2239.
5. Credis hoc? Benè hic Alcuinus: Sebat Dominus quid hoc credebat, ſed confittemus, quia salvaretur, querit. Praefidit adiuvi Martha confitio, & impetrerit haec fidei refutatio: Tu es Christus Filius Dei vivi, qui in hunc mundum venisti. In profitendo enim publicè fidei mysteria nulla eſt conſueta, in modo ſumma eft gloria, n. 2239. Vide Fides.
6. Infrenim ſpiritu, & turbavit ſeipſum &c. Quorum hic Dominus fremitus, hac ſerifimis illius vultus immutatio, ac tranquillissima lacryme. Ostendit argutè Chryſologus fer. 64. Christus illius latitudo recordatione lacrymavit, qui voce ſua, voce una, omnes eft morosus perpetuam ſuscitatur ad uitam. Fremit ſpiritu, & toro ſe uicerunt con motione concurbit, quia adhuc ſolum Lazarum, & non iam omnes mortuos ſuicribant. Scilicet ſummuſ cum exect Christus vivorum, & mortuorum Rex, ejus beneficia quæ vici ſibi interficit, dum ad unum duntaxat contrahit, cum omnes aquo libramine comprehendat. Præclaros ſic monens, ne fit pariaſia eorum bonitas, ſed aequalis le omnibus exhibeat, à n. 1352.
7. Rurſum fremens in ſemelipo, venit ad monumentum ... ait Iesus: Tollite lapidem. Fremens accedit ad ſepulchrum, & faxum, quo erat claufum, amoveri juſſit: Vi laudeſe cor lapidem tollant, ait Chryſol. fer. 65. En quod iterum illi fremunt ſpēcter, per quem, Divinitatis ſoritatem, Rupertus intelligit. Atqui tota Dei virtus potentiſſima neceſſaria eft, ut ei obdura hominum corda ſubſiçiantur, à n. 1233.
8. Tollite lapidem. Ubi ſapienter Ambroſius lib. 2. de Poenit. C. 7. Hominiſus juſſit, ut removerent lapidem in typō quod nobis donaret, ut levarenuſ delictorum onera, moles quaſdas reorum. Nobis ait Ambroſius, id eſt, Praefat omniſbus: quorum munus eft portare ſubditorum onera, à n. 1129.
9. Tollite lapidem. Augustinus Tract. 49. Removete Legi poenit. gratiam predicate. Ideo Deus veterem Legem in tabulis ſcripti lapideis, novam verò in cordibus, quæ in terra fructuum feracissima, n. 2113.
10. Domine, jam facet, quadriduanus eft enim. Recte hic Augustinus: Benè de peccatore, quem mala obſtrigit peccandi conſuendo, dicitur, facet, incipit enim habere pefimam ſamam, tanquam adorem reverendum. Quid ſubinde? Chriftiani ſamus toti aromatiſi, incomparandam Christi fragrantiam quoquoeverius diſſundentes, à n. 2016. Vide Odo, & Tanta.
11. Quatriduanus eſt. August. lib. 83. Quæſit. Recte dicit, quæſit. quadriduanus eſt, ultimum enim elementum terra eſt. Quæſit. in quadridiano mortuo totum terræ elementum meditare, & diu mortuus in peccato homines nihil aliud eſt, oſtendat niſi ab eſt, & eterna quietens, à n. 1115.

P. Ildeph. de Flores in Ecclesi.

bus,